

lun ärdaste, hallastage mo peäle, andke ar-
mo! Agga funningas wastas: „Ärra sonni,
püksid mahha!“ —

Kui ma nüüd särgi wäel seäl nago tulles
feisin, kas surma woi hirmust nuhtlust — hü-
dis funningas jälle. „Toge mulle ro takka
se must laegas seie!“

Oh Jummal, oh Jummal! mis minnust
waesest nüüd saab! mötlesin minna, kui
ma sedda musta laegast näggin, egga seäl
minno arwates head sees polnud: kas mon-
ni hukkamisse woi pinamisse riist. Pan-
nin käed risti, andsin ennast Jummalala ho-
leks, kui funningas, felle ette laegas mahha
pandi mulle ütles: Te lahti, wata mis sa
sest arwad?

Oh Jummal taewas! kui kane ülles tõst-
sin, läksid mo silmad üsna kirjuks, polnud
muud middagi laekas kui must kirriko õp-
petaja üllikond ja walged lehhed peäl. Reif
se teggi mind otsego juhmiks ja uimaseks,
kunni funninga heäl mind jälle nago unnest

ärratas — ta ütles: „Nüüd panne ennast
üks kaks kolm ridadesse, ja siis panne tähhele,
mis ma rāgin!“ — Toge rutto nelli trum-
mo seie ja pange tosin püsfisid peäle, et
räästool saab, se krenadir peab meile tänna
jutlust teggema. „Kas sa fuled!“ ütles ta
minno wasto: „sa pead meile tänna jutlust
teggema, ma tahhan kuulda, kas sa middagi
olled õppind. Olled sa kui mees, siis saad
sedda musta warrandust (kirriko õppetaja
mundert) ennesele, keige sellega, mis seäl
jures on; olled sa kolis laist olnud, siis
saad wanna kamsoli jälle taggasi. No nüüd!
katsu et sa trummude peäle saad! pitkalt
polle tarwis, agga hästi!“

Mis arro mul seäl olleks olnud — rākis
noor mees eddasi — kui ma nenda umbes
olleks piddand peäle hakkama. Agga keige
selle kahhe aastase tenistusse aial ollin allati
omma salmikesse üle järrele mõtlemas ja
ennast otsekui selle wasto walmistamas, et
kui Jummal ial mulle sedda sõnne peaks
andma, et ma lahti saan, mul siis kohhe es-